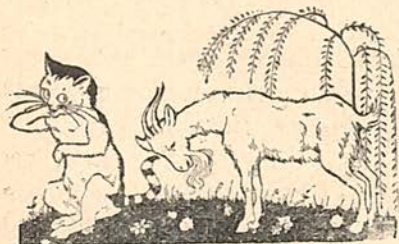

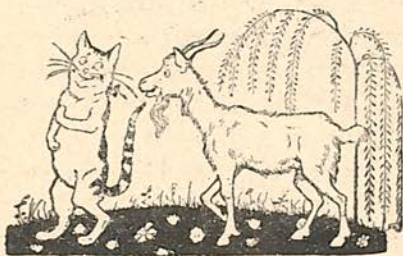
Сърдитата козица.

Бабината козица,
Кротка добра душица,
Със брадица юнашка,
Съ напърчена опашка,
Закривени рожега
И пъргави крачета —
Веднажъ влѣзла саминка
Въ бабината градинка,
Отжпкала лехата,
Опасла ѝ цвѣтята,
Окършила сливата,
Джанерката дивата,
Дето баба берѣше
Сладъкъ ошавъ варѣше..
Бабата я завари,
Бой ѝ хубавъ удари.
Козата се докочи
И да яде не рачи,
Нито ситни трошици,
Нито каша отъ трици; —
Намѣрила котака
Отъ баба се оплака:
— Азъ недрага, немила,
Вечъ съмъ, Кото, рѣшила

Да забѣгна въ гората
Да си търся сѣдбата...
Усмихна се котака,
Засука си мустака,
Па я умно посѣди

Това да го не бжде:
— Недей ходи въ гората!
Ще си найдешъ белята,
Кръвникъ Вълчо тамъ ходи,
Деноношно тамъ броди,
Чужди души той бере,
Живи кози той дере!
Тупна съсъ кракъ козата.
Напърчи си рогата:

— Ей, Котако, глупако,
На Вълча ли ще се дамъ —
Туй ще бжде кози срамъ —
Остри ми сѣ рогата,
Бързи ми сѣ краката!....

И вечерята козата
Хвана вече гората.
Найде трева зелена,
Найде вода студена,
Наяде се, напи се
И за баба сети се:
— Бий, ти бабо гърбава,
Твоята коза хубава!.. —
Още това не рече,
Страшенъ вълкъ се изпречи,
Съсъ очи си заблѣска,
Съсъ зѣби си затрѣска
Уплаши се козата,